

Cookie O'Gorman

Piszkos Tánc

MÓRA

Cookie O'Gorman
PISZKOS TÁNC

A mű eredeti címe:
Cookie O’Gorman: *The Good Girl’s Guide to Being Bad*
© 2019 by Cookie O’Gorman

Fordította: Kulcsár Júlia

Borítóterv: Füzes Anna

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánosságához közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

Hungarian translation © Kulcsár Júlia, 2020
Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2020

Cookie O'Gorman

PISZKOS TÁNC

MÓRA KÖNYVKIADÓ

Colleen néninek, Pat néninek és anyunak.

Szeretlek titeket!

&

*A jó kislányoknak, a listakészítőknek,
a táncosoknak és az álmodozóknak.*

Ezt a könyvet nektek írtam.

ELSŐ FEJEZET

Úgy jutottam el a végzős gimis évemig, hogy még mindig szűz voltam, ami nem olyan nehéz, mint ahogy azt a filmekből gondolnánk. Sőt, a középiskola négy éve alatt még csak meg se csókolt senki. (Azt nem vagyok hajlandó figyelembe venni, mikor Billy Cunningham rám vetette magát, a szája tátva volt, mint egy zombinak, összenyálazta a nyakam, és alig győztem elhárítani előle. Nem, ez nem nevezhető csókolózásnak. Pfu!) Őszintén szólva – egyes osztálytársaimmal ellentétben – sosem tulajdonítottam túl nagy jelentőséget a dolognak.

De mégis...

Ez is rajta volt a *carpe diem*-listámon. Mármost a csókolózás, nem a szexelés... így kell ezt mondani egyáltalán? Nagyon nem voltam képben. Most mindenesetre úgy nézett ki, hogy még a csókolózásból is örökre kimaradok.

Behunytam a szemem, és megráztam a fejem.

A papír, mely örök szüzességre kárhoztatott, szinte lyukat égetett a kezembe.

Elöntött a legteljesebb kétségbeesés.

Ez nem lehet igaz. A pályaválasztási tesztek is tévedhetnek, ugye? Legalábbis nagyon remélem. Az a baj, hogy én azt vártam ettől a tesztől, kapok valami iránymutatást, és megtudom, mihez kezdjek az életemmel. Úgy tűnt, az összes osztálytársam pontosan tudja, mit akar, de engem olyan sok különböző dolog érdekelt... segítségre szorultam. Abban bíztam, hogy a pályaválasztási teszt megadja a vá-

laszt. Kinyitottam a szemem, és rámeredtem arra a mondatra, ami az egész hátralevő életemet meghatározhatja.

„A válaszok alapján Sadie Elizabeth Daynek a következő területen érdemes elhelyezkednie.”

– Vallási vagy egyházi munka? – nevetett a legjobb barátom. – Ugye ez csak valami vicc?

A homlokomat ráncoltam.

– Bár az lenne! Neked mi jött ki?

– Művészetek és szórakoztatóipar. Nyilvánvalóan – válaszolta. – De Sadie... ez itt azt mondja, hogy apácának kell állnod!

– Kyle! – sziszegtem. Körbepillantottam a zsúfolt teremben. Már biztos mindenki hallott róla. Az ilyen hírek futótűzként terjednek a középiskolában, és Mrs. Jeffries, őszinte rémületemre, hangosan is felolvasta a teszteredményeket. – Te jó ég, nem akarnál még hangosabban üvöltözni? Lehet, hogy az elsősök a másik épületben nem hallották, mit mondtál.

– Bocsi, bocsi! – Felvonta a szemöldökét. – De nem hittem, hogy igaz a hír. Apáca? Komolyan? Sadie, ez kizárt dolog!

Íme, a legjobb barátom.

– Ó, köszönöm, ez...

– A fekete-fehér egyáltalán nem áll jól neked.

Íme, a legjobb barátom és az ő kegyetlen humora.

– Rádásul sok sikert ahhoz, hogy ezt az egész csodás hajkoronát begyömöszöld egy fityula alá.

Kyle megfogta az egyik hosszú, szőke tincsemet, és a fülem mögé simította.

– Nagyon vicces vagy! – vágtam vissza. Küszködtem a pirulás ellen, és reméltem, hogy Kyle nem veszi észre. A fél-

resimított tincs csak egy pillanatig maradt a fülem mögött, majd visszaugrott a helyére. Kyle-nak persze igaza volt. A hajam mindig is rakoncátlankodott. Akárhányszor húztam rajta végig a hajvasalót, makacsul visszakunkorodott, a legkisebb nedvesség hatására begöndörödött, és a hajgumik sosem maradtak meg benne. Minden vadságom a hajamra korlátozódott.

De akkor is... apáca?!

– Itt valami tévedés lesz – jelentette ki Kyle hirtelen. – Szörnyű apáca lenne belőled. Nem is tudsz énekelni.

– Ez meg hogy jön ide?

Kyle ciccegett, mintha nem értené, hogyan kérdezhetek ilyen ostobaságot.

– Minden apáca tud énekelni. Ott van például Julie Andrews, Whoopi Goldberg, Sally Field...

– Állj le, zsenikém! – szakítottam félbe. – Ezek mind képzeletbeli apácák.

– Au contraire¹ – tartotta fel Kyle a kezét. – Ne felejtjük el, hogy *A muzsika hangja* megtörtént eseményeken alapul. Erősen kétlem, hogy a Kapitány beleszeretett volna az utolérhetetlen Julie Andrews által megformált *Fräulein* Mariába, ha nem lett volna olyan jó hangja. És te, legkedvesebb barátnőm, nem vagy éppen Julie Andrews.

Megcsóváltam a fejem.

– Miért is barátkozom én veled?

– Nem az én hibám, hogy egyáltalán semmi hallásod sincs – szipákolt Kyle, és végighúzta a kezét divatos frizurába rendezett haján. – És hogy miért barátkozol velem? Hát mert mindig is jó ízlésed volt.

1 Francia kifejezés, jelentése: ellenben.

– Igen, az édességek terén. Ami a barátválasztásomat illeti... ebben már nem vagyok olyan biztos.

Kyle hátrahőkölt, és sértődött hangot hallatott.

– Megbántottál.

Önkéntelenül elnevettem magam.

Ha életem meghatározó időszakában nem szerettem volna bele az ifjabb Kyle Bishopba, minden más lett volna. De ugyan melyik ötödikes lány tudott volna ellenállni neki, mikor olyan helyes volt? És kedves... és ápolt... és udvarias... A jó öreg Walt Disney-filmek azt sulykolták belénk, hogy ezek az erények jellemzik álmaink hercegét.

Kyle, aki az első barátom volt, még túl is szárnyalta ezeket az elvárásokat. Mozidélutánokat tartottunk, és közben Kyle befonta a hajamat. Színházsdit játszottunk: ő kalóznak öltözött, én pedig egy személyben voltam bajba került hölgy és orgyilkos. Kyle profin bánt a szempillaspirállal. Kézen fogva jártunk, az iskolában leveleztünk egymással, és megosztottunk az ebéden. Minden tökéletes volt. Azt hittem, ez a szerelem. Azt hittem, örökké együtt leszünk, összeházasodunk, gyerekeink születnek, és boldogan élünk, míg meg nem halunk.

Aztán nyolcadikban Kyle elmondta nekem, hogy a fiúkat szereti.

A legfurcsább az, hogy részemről minden ugyanaz maradt – legalábbis a lényeg nem változott. Az, hogy sosem fog viszontszeretni, egyáltalán nem csorbította a Kyle iránti érzéseimet.

Már ekkor tudnom kellett volna...

Szerelmes vagy a legjobb barátodba? Ez még nem olyan nagy baj.

Szerelmes vagy a legjobb barátodba, aki homoszexuális?

Még azután is, hogy ezt elmondta neked? Hát igen, ebből semmi jó nem süthet ki.

Ráadásul, legjobb tudomásom szerint, a gimnazista fiúknak nem kell egy olyan lány, aki 1. vadul göndörödő hajjal és túlságosan gömbölyded idomokkal rendelkezik, 2. előbb venne föl egy kardigánt gyöngsorral (igazi klasszikus), mint bármit, ami legalább többé-kevésbé divatos, és 3. állandóan a könyvekbe temetkezik.

Ó, a csodába! Lehet, hogy mégis arra születtem, hogy apáca legyek.

– Hahó, Sadie nővér, várjon meg!

– Jönnek azok a barmok – motyogta Kyle, mikor Zayne Humphreys és a csapata odalépett hozzánk. Zayne szokás szerint öntelten vigyorgott. Már születésekor olyan nevet kapott, hogy nem is válhatott belőle más, mint egy igazi szemétláda, és valóban az is lett – tipikus izomagyú bunkó. A választott sportja a lacrosse volt, kedvenc célpontja pedig én és a legjobb barátom. Már hetedik óta egy iskolába jártunk mindhárman. Kyle és ő majdnem ugyanilyen régóta gyűlölték egymást.

– Akarsz tőlünk valamit? – kérdeztem.

– Aha – válaszolta. – Van néhány dolog, amit meg kell győnnom.

Sóhajtottam. Már azóta ez ment, hogy osztályfőnöki órán megkaptuk a pályaválasztási teszt eredményét.

– Naa, kérlek, Sadie nővér. – A lacrosse-os haverjai jót vihogtak a gúnyneven. – Ha már úgyis olyan remekül kijössz a nagy emberrel odafent, nem szólnál egy-két jó szót az érdekemben? Rossz fiú voltam, és hálás lennék, ha segítenél. Veled szemben én minden hétvégén buliba járok, részegre iszom magam, és csajokkal hentergek. Ó, igen, jó sok hentergésben volt részem mostanában.

A nevetés még jobban felerősödött, mikor elpirultam. De most komolyan, hogy mondhat ilyeneket?

– Nem úgy van, hogy munkaköri kötelességed imádkozni értünk, bűnösökért?

– Tájékoztatásul közlöm – szolt közbe Kyle –, hogy Sadie valójában nem apáca.

– Még nem. – Zayne Kyle felé fordult, az ostoba vigyort még mindig nem törölte le a képéről. – De majd az lesz, igaz? Én csak jó előre túlesem a gyónáson.

– Szerintem menthetetlen vagy – mondtam.

– Tényleg? Miért?

– Vadbaromnak lenni nem bűn. Inkább gyógyíthatatlan betegség. – Szomorúan ingattam a fejem. – Sajnálom, nem segíthetek.

Zayne többé nem mosolygott, és a lacrosse-csapat másik kapitánya, Billy Cunningham (igen, az a Billy) tett egy lépést felém.

– Arra van gyógymód, ha valaki egy rohadt kis ribanc? – szólalt meg Billy. – Mert ha igen, te nagyon is rászorulsz.

– Na! – tiltakozott Kyle dühösen. – Ez azért durva volt.

Billy egy vállvonással elintézte.

– Ő kezdte.

Ezúttal Kyle vont vállat.

– Igazából a haverod kezdte, és Sadie a legjobb barátom. Nem tűröm, hogy a hozzád hasonló idioták sértegensék.

Na, ezért szerettem bele annak idején.

– Szállj le rólam, te buzi!

– Hé! – kiáltottam fel. – Ne beszélj így velem!

– És ki fog benne megakadályozni? – érdeklődött Billy gúnyosan. – Te, vagy az a kis buzi barátod?

Már éppen készültem rászólni, hogy fogja be a száját,

mikor hirtelen eltorzult az arca, mert egy hosszú kar nehezedett a vállára. Egy perccel később egy új hang csatlakozott a beszélgetésünkhöz. Ezt a hangot minden porcikámmal gyűlöltem.

– Nono! – hangzott fel halkán és finoman. – Csúnya szavakra semmi szükség.

Szerencsére ezúttal nem azért jött, hogy engem gyötörjön.

– Erről jut eszembe... illik az, hogy egy apáca vadbaromnak tituláljon másokat?

Vagy talán mégis.

– Szerintem ezt még felróják magának, nővér.

Fintorogtam egyet. Mikor felnéztem, szembetaláltam magam életem megkeserítőjével. Colton Bishop hajszálla ugyanúgy nézett ki, mint Kyle. Egypetējű ikrek lévén – óceánkék szemüktől szénfekete hajukig és magas, izmos testalkatukig – mindenben pontos másai voltak egymásnak. Csak míg a legjobb barátom egy makulátlan külsejű Disney hercegre emlékeztetett, Colton bizonyára a főgonoszt játszotta volna ugyanabban a filmben. Zayne-nel ellentétben Colton tipikus rosszfiú volt. Minden taszított benne: állandóan verekedésekbe keveredett, igazi playboy volt, és fittyet hányt mindenre és mindenkire maga körül.

Utálkozó pillantásom láttán elvigyorodott, és kissé megemelte piercinggel átszúrt szemöldökét. Bárcsak én is képes lettem volna erre a könnyedségre!

Végül csak annyit mondtam:

– Fogd már fel, hogy nem vagyok apáca!

A kék szempár pillantása végigfutott rajtam: szétrúgott tornacipő, kopott farmer, sűrű kardigán, gyöngysor és szerteszét meredező haj. Mikor a tekintetünk végre összetalálkozott, Colton szeme huncutul csillogott:

– Az öltözködésed alapján nyugodtan lehetnél az.

– Colt! – csóválta a fejét Kyle. – A testvérem vagy, és igazán szeretlek, de nagyon jól fogok mulatni, mikor Sadie egyszer végre képen vág.

– Sadie nem tenne ilyet – vigyorgott Colt. Míg nem figyelt oda, Billy megpróbált eloldalogni, de Colt erősen megszorította a vállát. – Ahhoz túl jó kislány.

– Ebben nem lennék ilyen biztos.

– Különbén is imádja ezt az arcot. – Fejével sokatmondóan az öccse felé intett. Éreztem, hogy elvörösödöm. – Nem így van, Sadie?

– Fogalmam sincs, miről beszélsz – sziszegtem összeszorított foggal.

– Minden lány rajong ezért az arcért – kacsintott rám. – Csak te nem akarsz beismerni.

Kyle ismét megcsóválta a fejét.

– Komolyan, haver. Húsz dollárt teszek rá, hogy még érettségi előtt megteszi.

– Húsz dollár? Állom.

– Erre számítottam. – Kézfogással megpecsételték a fogadást. Én csak a fejem csóváltam.

– Könnyedén megnyerem. Sadie sose ragadtatná magát ilyen erőszakos cselekedetre.

– Egy napon megteszi, Colt. – mondta Kyle. Hiába néztem rá egyre szúrósabb szemmel, mosolygott. – Képen fog vágni.

Colton egy pillanatig úgy tett, mint aki elgondolkozik.

– Szoktak az apácák bárkit is képen vágni?

Tehetetlenül széttártam a karom, majd megfordultam, és elsétáltam.

– De Sadie nővér, még nem végeztem a gyónással! – kiáltott utánam Zayne. Ezzel egyidejűleg Colton azt mondta:

– Na szóval, Billy! Bocsánatot kérsz az öcsémtől, vagy lesz egy kis problémánk?

Egyikükkel sem foglalkoztam. Közben odaértem a szekrényemhez, de nem fértem hozzá, mert Jeff Chan és a barátnője, Addison Corbin megint egymást nyalták-falták. Mindennap láttam őket csókolózni. Mindennap majdnem elkéstem a törióráról miattuk. És mindennap eszembe jutott: hogy lehet, hogy sose fárad el a szájuk?

Megköszörültem a torkomat. Jó hangosan.

Egy pillanatra elszakadtak egymástól, Addison gyilkos pillantást lövellt rám, Jeff odavetett egy „Bocs, Sadie nővér”-t, és egy szekrényel arrébb álltak. Alig két másodperc múlva az ajkuk ismét egybeforrt.

– Ne nevezd így! – motyogtam. Gyorsan kicseréltem a tankönyveimet.

A folyosó másik végében álló lányra a szipogása hívta fel a figyelmemet.

Roszsabb is lehetett volna – jutott eszembe. Kirohanhatam volna sírva az osztályfőnöki óráról, mint Serena Douglas. Mikor megtudta, hogy a pályaválasztási teszt eredménye alapján a tévéproduceri munka való neki, fehér lett, akár a fal. Más boldog lett volna, ha ezt hallja – én a helyében ugráltam volna örömben. Legyek tévéproducer, és hódítsam meg Hollywoodot? Boldogan! De Serena, aki köztudomásúlag arra készült, hogy csatlakozzon a Békehadtesthez, és akit a szülei az elmúlt három nyáron magukkal vittek tengerentúli küldetéseikre, úgy érezte, mintha szíven döfték volna.

– Szia, Serena! – szólítottam meg. Nem voltunk közeli barátnők, de már hatodik óta együtt jártunk tanulószobára. Ráadásul elég jól el tudtam képzelni, mit élhet át. – Jól vagy?

– Voltam már jobban is – válaszolta a könnyeit törölgetve. – Te hogy bírod?

– Mindent összevetve egész jól. Azon gondolkozom, befér-e majd a hajam az apácafőköthő alá, és próbálom felidézni magamban az összes dalszöveget *A muzsika hangjából*. Tudod, a szokásos.

Meglepetten felnevetett.

– Ez vicces volt, Sadie. Kösz.

– Igyekszem – vontam vállat.

– Tudod, mit: ha a végén megtalálod a magad von Trapp kapitányát, nem is lesz ez olyan rossz – mondta Serena.

Bólintottam. Serena intett nekem, és elment – a szemébe máris kicsit visszaköltözött az élet. Legalább egyikünk jobban érezte magát. A teszt eredménye még mindig fájdalmasan érintett, de – Serenával ellentétben – én inkább csendben szenvedtem. A csend jólesett. A csend megnyugtató. Épp erre volt szükségem...

– Komolyan, Sadie? Honnan szeded ezeket a ruhákat?

Édes istenem, miért? Mit követtem el, amiért ezt érdemlem?

– Szándékosan úgy tervezték őket, hogy lelombozzák a fiúkat, vagy ez csak nem kívánt mellékhatás?

Megpördültem magam körül, Colton szemébe néztem, és mosolyt erőltettem magamra.

– A hangodat szándékosan úgy tervezték, hogy a lányoknak hányhatnékja támadjon tőle, vagy ez csak nem kívánt mellékhatás?

Colton, az a barom, csak nevetett.

– Oké, nálad a pont.

– Hol van Kyle? – kérdeztem gyorsan, mielőtt többet is mondhatott volna.

– Még mindig a lacrosse-osokkal van.

És tényleg: a válla fölött elnézve láttam, hogy Kyle – meglepő módon – éppen Zayne Humphreyszal társalog. Jól egyedül hagyott a bátyjával. Remek.

– Rávetted Billyt, hogy kérjen bocsánatot?

– Igen. – Az arca hirtelen elkomolyodott. – Senki sem beszélhet így Kyle-ról. Az én jelenlétemben legalábbis biztosan nem.

– Helyes – válaszoltam. Semmi másban nem értettünk egyet, de ebben igen: mindketten meg akartuk védeni Kyle-t. A szememben ez volt Colton kevés jó tulajdonságának egyike. – Azt hiszem, mégse vagy olyan rossz ember.

– Én meg azt hiszem, még mindig szerelmes vagy az öcsémbe.

Összehúztam a szemem, és megráztam a fejem.

– Most komolyan, azért mondasz ilyeneket, mert szeretnéd, ha sarkon fordulnék, és elrohannék? Mert csak ezt fogod elérni.

Ahelyett, hogy hátrább lépett volna, még közelebb hajolt hozzám:

– A lányok általában nem szoktak elfutni előlem – mondta halkán. – Inkább utánam futnak. De te sose tetted ezt. Miért?

A kérdés váratlanul ért. Ráadásul, valami furcsa okból kifolyólag, a közelségétől gyorsabban vert a szívem. Ááá! A hátam nekinyomódott a szekrénynek, ami lehűtötte felforrósodott bőrömet, a szívem kalapált, és Colton elég közel állt hozzám ahhoz, hogy érezzem az arcvize meglepően kellemes illatát. Mi ütött belém? Az ég szerelmére, hiszen ez Colton Bishop!

– Hátrébb lépnél kicsit? – kérdeztem, és próbáltam növelni a távolságot kettőnk közt.

– Nem.

– Nem?

Megrázta a fejét. Kék szeme csillogásából látszott, hogy jól mulat.

– Talán túl sok vagyok egy hozzád hasonló jó kislánynak.

Egész biztosan túl sok vagy nekem – gondoltam. De inkább meghaltam volna, mintsem hogy ezt beismerjem.

– Talán ezért kellett neked Kyle. A kevésbé szexi, de sokkal biztonságosabb választás.

– Bocs, hogy kiábrándítalak – próbálkoztam egy kétségbeesett hazugsággal –, de nem vagy olyan szexi. És nem vagyok szerelmes belé.

– Kibe nem vagy szerelmes?

Kyle csatlakozott hozzánk, és Colton hátrább lépett. Közben átéltem egy kisebbfajta pánikrohamot. Attól nem tartottam, hogy Kyle hallotta, miről beszélünk. De simán kinéztem Coltonból, hogy kiadja a titkomat az ikertestvéremnek, aki a legjobb barátom volt, és – igen – az egyetlen fiú, akit valaha szerettem.

– Kibe nem szerelmes Sadie? – kérdezte Kyle ismét, és a tekintete ide-oda járt kettőnk között.

– Senkibe – feleltem, és könnyörgő pillantást vettem Coltonra. Legjobb tudomásom szerint Kyle semmit nem sejtett, és ha megtudja, az tönkretette volna a barátságunkat.

– Senkibe nem vagyok szerelmes.

Colton még egy pillanatig rám szegezte a szemét, majd azt mondta:

– Azt hiszed, szerelmes vagy. Egyszer majd valaki bebizonyítja, hogy tévedsz.

Ez meg mi a csodát jelent?

– Nagyon furán viselkedtek – állapította meg Kyle, és gyanakodva nézte az ikertestvérét. – Amúgy kösz a támogatást, Colt, Billy egy seggfej.

– Szívesen – válaszolta Colton. Megszorították egymás kezét, és férfi módra, féloldalasan összeölelkeztek.

Mielőtt igazán felfoghattam volna az elhangzottakat, jelzett a telefonom. E-mailem érkezett. Erre az e-mailre vártam egy hónapja. De ahogy egyre tovább jutottam az olvasásban, egyre sápadtabb lettem. Egyáltalán nem ezt reméltem.

– Mi a baj, Sadie?

Kyle hangja volt az, de nem tudtam válaszolni. Úgy éreztem, kihúzták a talajt a lábam alól.

– Naaa, ennyire nem lehet rossz – mondta Colton. Kivette a telefont merev ujjaim közül, és hangosan olvasni kezdte:

„Kedves Miss Day! Megkaptuk és megtekintettük videóját, melyet a *Tánc a Peremen Média* csoport számára nyújtott be. Bár értékeljük erőfeszítéseit, úgy érezzük, hogy munkájából hiányzik az a bizonyos plusz, az a kis izgalom, amely a csatornánkon bemutatott művek sajátja. Az ön videója túl visszafogott, a koreográfia kissé unalmas, a témák bemutatásának módja élettapasztalat hiányára utal. A fent említett okokból jelenleg nem áll módunkban elfogadni...”
A francba!

Ez utóbbi nem volt a levélben, de ha szokásom lenne káromkodni, én is ezt mondtam volna.

– Ne vedd a szívedre, Sadie! – vigasztalt Kyle.

– Micsoda képmutató seggfejek! – mondta Colton.

– Legfeljebb újra megpróbálok.

Megráztam a fejem. Nem tiltakozásképpen, inkább úgy, mint aki álmából ébred. Vagy most tért vissza a csatatérről.

– Ugyan már! – mondta Kyle. – Hányadik visszautasításod ez? A harmadik?

– A hetedik.

Kyle arca összerándult.

– Most utasítottak vissza hetedszer, de nem nagy ügy. – Kihúztam magam, felvettem a fejem, és igyekeztem elhinni a tulajdon szavaimat. – A visszautasítás az élet része. Kizárt, hogy feladjam, de... mindig ugyanazt kapom meg. Túl visszafogott vagyok, nincs elég élettapasztalatom, nem elég izgalmas, amit mutatok.

– El kell ismerned, hogy ebben van valami – szólalt meg Colton. Felnéztem. Bár ő volt életem megkeserítője, a szeméből sütött a szánalom. – Tudod, milyen kedves-rendes kislány vagy, Sadie.

– Fogd be, Colt! – Kyle ellenségesen nézett rá. – Sadie-nek most nem erre van szüksége.

Colton felvonta a szemöldökét.

– Arra van szüksége, hogy hallja az igazat. Te mint a legjobb barátja lehetnél olyan őszinte, hogy megmondod neki.

Megfordultam.

– Egyetértesz velem? – kérdeztem Kyle-t.

– Nem igazán – motyogta.

– Nem igazán?

– Hát... te tényleg rendes lány vagy, Sadie – mondta. – Ha egy sötéten izgalmas, gonosz lányt keresnek, az nem igazán te leszel.

– Nem is vagyok olyan rendes lány – próbáltam végre megvédeni magam. – Lelkem mélyén lázadó vagyok.

Jó, igaz, éltanuló voltam, és – a szüleim legnagyobb örömére – sose kerültem bajba. És az is igaz, hogy a *Tánc a Pe-*

remennek beküldött táncaim nagyrészt vidám, vicces ko-reográfiák voltak, nem olyan sötét és/vagy szexi művek, amilyeneket szerettek bemutatni. A hétvégéimet bulizás helyett a szobámban ülve töltöttem, és rogyásig néztem a tévét, videójátékokat játszottam vagy olvastam. Nem számítva a meleg legjobb barátomat, a könyvek voltak az első szerelmeim. Na és? Pereljenek be érte! Attól még lehettem lázadó... vagy mégsem?

A választ azonnal megkaptam Coltontól, akiből születten hiányzott a tapintat. Senki más nem fogalmazott volna így.

– Nem ismerek nálad kevésbé lázadó lányt. – Tiltakoztam volna, de Colton az ujjain számolva folytatta. – Úgy öltözöl, mint egy szende könyvtárosnő. – A második ujjá következett. – Nem kavarsz senkivel. – A harmadik. – A fenébe is, még csak nem is káromkods. – A negyedik. – Nem iszol. – Az ötödik. – Még soha nem láttalak bulizni.

Valami jó kis sértésen törtem a fejem, amivel visszavághatnék neki.

– Te egy igazi... barom vagy – mondtam a tőlem telhető legélesebb hangon. Colton vigyorgó arcáról leolvashattam, hogy ez elég gyengén sikerült. Kezdem rájönni, hogy káromkodás nélkül nem könnyű bárkit is sértegetni.

– Lásd be, Sadie! – mondta Colton. – Te igazi jó kislány vagy. Ha azoknak az idiótáknak egy lázadó, vagány lány kell, az nem te vagy.

Ez olyan közel állt ahhoz, amit Kyle mondott, hogy összeszorítottam a fogam. Míg én magamban füstölögtem, és gyilkos pillantásokat vettem Coltonra – hát így viselkedik egy igazi jó kislány, ugye, hogy nem! –, Kyle megpróbált témát váltani.

– Szóval átjössz ma este tanulni, Sadie? – kérdezte. – Jut eszembe, ki az a szemét, aki képes hétfőn fizikadolgozatot íratni? Nem normális dolog.

– Nem, ma este nem jó – válaszoltam, egyenesen Colton-ra nézve. – Ami azt illeti, buliba megyek.

Colton nevetett.

– Tényleg? Ugye nem Eric Greene sörbulijára gondolsz?

– Nem, ez egy másik buli. – Magasra tartott fejjel, hűvös, királynői hangon hozzátettem: – A meghívottak száma korlátozott. Úgy látszik, te nem kerültél fel a listára.

Méltóságteljesen elvonultam a helyszínről. Colton szavai és nevetése még mindig a fülemben csengtek.